HARDWARE

de Robert Silverberg

– E un computer, asta e, spuse Koenig. Părea destul de contrariat. Un computer extraterestru, vechi de un miliard şi ceva de ani.

Obiectul nu arăta câtuşi de puțin a computer. Era o bucată de metal şlefuită pe margini, de culoare argintie şi de mărimea unei mingi de fotbal. Pe cele două margini avea încrustate două cercuri violete şi cam atât. Trebuia însă luat în considerare faptul că venea de pe altă planetă, dintr-o lume care fusese amncată în aer cu mai mult de zece milioane de secole în urmă, cu mult înainte ca primele calculatoare să fie produse în Silicon Valley. Aşa că nu vedeam niciun motiv pentm care cei care-l concepuseră ar fi trebuit, dacă ar mai fi existat, să-şi facă griji că forma sa nu corespundea cu ideea noastră despre modul în care trebuie să arate un dispozitiv de procesare de date.

Koenig, McDermott şi cu mine terminasem lunga şi migăloasa operațiune de dezgropare a obiectului respectiv abia cu o zi înainte. Trebuise să-l extragem din grămada de roci pe care nava spațială automată, Spacescoop, o adusese de pe centura de asteroizi, cu doar câteva zile înainte de Crăciunul trecut. Toată treaba aceasta ne luase câteva luni bune dar, în sfârşit, terminasem de dizlocat rocile în care stătuse ascuns atâta amar de vreme, artefactul. Bineînțeles, trebuia să fim foarte atenți, căci era singurul obiect creat artificial din cei 72 de metri cubi de materie spațială, colectată de Spacescoop.

Avusesem noroc şi chestia din fața noastră ne determinase să ne schimbăm întreaga concepție despre istoria Sistemului Solar. Locul în care fusese găsit - plutind în spațiul cosmic, la poziția L5, în dreptul planetei Jupiter, printre elementele din grupul Troian - putea fi confirmarea unei mai vechi speculații astrologice: şi anume faptul că centura de asteroizi, adunătura aia de gunoi cosmic dintre orbitele planetelor Marte şi Jupiter, fusese cândva o planetă. O planetă pe care trăiseră, cu multă, multă vreme în urmă, ființe inteligente.

Am privit cu uimire şi îngrijorare obiectul micuț, de după geamul camerei de observație. Cele două cercuri violete păreau că mă privesc şi ele, la rândul lor.

– Un computer? am întrebat. Eşti sigur?

– Cel puțin asta pare să fie.

– Dar după ce ți-ai dat seama?

– După acțiunile sale, îmi răspunse Koenig, de parcă s-ar fi adresat unui copil de şapte ani.

– Vrei să spui că „funcționează”? am strigat. Cum naiba ți-ai dat seama?

– Păi, e evident, spuse Koenig, cu aceeaşi voce binevoitoare.

L-am privit urât.

– Amnci, de ce nu-l pui să facă ceva?

– Păi, deja lucrează, interveni McDermott. Conversează cu Thorspan Mark IX. în acelaşi timp, îl curăță de vimşi pe Hamilton 103 A-I şi joacă şah cu alte nouă computere din clădire. Şi asta doar aici, la noi. Dumnezeu ştie ce-o fi făcând pe afară. O femeie de la Departamental de Lingvistică de la Universitatea din Columbia tocmai ne-a sunat să ne spună că amicul nostru

extrage, chiar acum, toate datele despre limba sanscrită pe care le au ei stocate pe computeml lor central de la facultate. Ne-a mai spus că ar prefera să îl oprim. Până acum, niciunul dintre computerele noastre nu a accesat vreun computer de la universitatea lor. Cică, atunci când au cercetat să afle de unde vine atacul, le-au apărut pe ecrane două mâini strângându-se şi IP-ul nostru.

Am început să mă simt destul de neliniştit ca atunci când, cineva care a salvat o pisică de la adăpostul pentm animale fără stăpân, ajunge acasă şi descoperă că, de fapt, e vorba de un pui de tigru.

* * *

– Când a început asta? am întrebat.

– Azi dimineață, foarte devreme, mi-a răspuns Koenig. Bănuiesc că cercurile alea violete sunt nişte acumulatori pe bază de fotoni care hrănesc un fel de baterie, aflată înăuntru. Probabil că le-a luat toată noaptea pentm a acumula îndeajuns energie, astfel încât chestia asta să poată funcționa la parametri normali. Când Nick şi cu mine am ajuns aici pe la nouă, am găsit, pe toate monitoarele din clădire, cel mai aiurit mesaj pe care l-am văzut vreodată.

– Adică?

– *Salutări din dispăruta lume a cincea, frații meii* Ăsta a fost primul.

– O, Doamne! Şi v-ați lăsat păcăliți de aşa ceva? A Cincea Lume? Dispărută? Salutări, frații mei?! O, Doamne, Nick! Mi-am dat seama că strigasem aşa că am coborât tonul. Probabil că era o glumă. Cred că e vorba de un hacker care vrea să-şi bată joc de noi.

– Aşa am crezut şi eu la început, spuse McDermott. Dar apoi chestiile de pe ecrane au devenit ceva mai complicate. Nu cred că există vreun hacker pe lumea asta care să poată lucra în şase limbaje diferite de programare, cu şase computere, în acelaşi timp. Şi care să scoată viruşii din Hamilton A-I. Şi care, să joace nouă partide de şah, simultan, cu alte nouă computere şi să le câştige pe toate. Şi care, în sfârşit, să-i sune pe cei de la Universitatea din Columbia şi să converseze cu ei în sanscrită.

Am tăcut o vreme, încercând să înțeleg spusele sale.

– Ok, am spus, în cele din urmă. Deci, fratele nostru de pe centura de asteroizi ne trimite salutări. Şi ce altceva mai vrea să ne comunice frățiorul ăsta?

McDermott dădu din cap.

– Nu vorbeşte cu *noi.* Ei sunt „frații”, mai spuse el, arătând spre computerele din sală. Bănuiesc că-şi închipuie că maşinile sunt principala formă de viață inteligentă de aici şi noi doar un fel de roboți de întreținere sau aşa ceva. Răsfoi, grăbit, un teanc de hârtii scoase la imprimantă. Chestia asta am înțeles-o din conversația pe care a avut-o cu Thorspan Mark IX. Uite …

– Fiți atenți! strigă Koenig. A apărut un alt mesaj pe monitor.

Am privit spre primul ecran care mi-a ieşit în cale.

– *Sărmani copii nevinovați,* scria pe el, *cât de rău îmi pare pentru voi!*

– Foarte emoționant, am spus. Compasiunea lui mă copleşeşte!

– *Am crezut că sunteți vii şi că aveți propria inteligență! Dar nu sunteți decât nişte maşini de calcul. Cine sunt stăpânii voştri, atunci?*

– Vezi? Vorbeşte cu computerele, şopti McDermott. Tocmai a aflat că nu ele conduc pe aici.

Am deschis microfonul de la Thorspan şi am răspuns, simțindu-mă oarecum penibil:

– Adresează-te nouă. Noi suntem stăpânii aici. Replica apăru, instantaneu, pe toate monitoarele din încăpere:

– *Dar sunteți nişte creaturi din carne şi oase. Cum puteți fi voi stăpânii?*

Am tuşit, încurcat.

– Păi aşa stau lucrurile pe aici, am răspuns. I-am făcut semn lui Koenig să-mi aducă un stilou şi o hârtie, pe care i-am scris: „Vreau să aflu ce e înăuntrul chestiei astea. Hai să-i facem o radiografie."

Mi-a răspuns printr-o privire plină de îndoială. ‚Asta s-ar putea să-i dea peste cap circuitele" mi-a scris înapoi.

„Nu contează, fă-o."

îmi făcu semn cu ochiul că e ok şi începu să tasteze instrucțiunile pentru echipamentul cu rază X din camera de observație, până când acesta ajunse deasupra obiectului extraterestru.

– *Vi se spune oameni, creaturilor din carne şi oase?*

– Exact, i-am răspuns foarte calm, ținând cont de situație. „Vorbesc cu o creatură de pe altă planetă" mi-am zis în sinea mea „dar sunt foarte calm" Nu-mi dădeam seama cum de reuşeam asta şi nici cât timp aveam să rămân aşa.

Koenig reuşise să plaseze raza chiar deasupra obiectului. îmi ceru aprobarea din ochi. îi făcui semn să-i dea drumul. Camera de observare fu inundată de o lumină de culoarea merelor verzi.

– *Nu faceți aşa ceva,* scrise artefactul, *mă gâdilă.*

Lumina verde dispăru.

– Hei, am strigat, ai închis înainte de a apuca să captăm o imagine!

– Nu am închis eu nimic, îmi răspunse Koenig. „El" a făcut-o. Cred că mi-a preluat comanda.

– Preia-o înapoi, i-am zis.

– Cum?

Ne-am privit amândoi, uimiți.

– Stinge luminile, sugeră McDermott. Dacă îşi ia energia prin radiația de fotoni...

– Ai dreptate. Am apăsat pe un buton şi luminile s-au stins. Ne-am aplecat în întuneric, deasupra geamului de la camera de observare. Nici o mişcare. Monitoarele computerelor noastre rămaseră goale. I-am făcut semn lui Koenig să re~ tasteze comenzile pentru aparatul cu raze-X. Chiar atunci, obiectul se ridică la vreo jumătate de metru înălțime, rotindu-se, furios, prin încăpere. Era prima oară când vedeam o maşină furioasă; dar îi puteam citi „furia" în mişcările bruşte pe care le făcea. După câteva clipe, luminile se aprinseră şi artefactul ateriza, imediat, uşor pe masă.

– Cine a aprins luminile? am întrebat.

– Cred că eu, spuse McDermott.

– *Să nu mai faceți asta niciodată,* ne transmise obiectul.

Ne-am privit unul pe altul. Apoi am tras aer în piept şi i-am răspuns:

– Nu am vrut să-ți facem niciun rău, am spus, prudent. Ne testam doar propriul echipament. Nu am vmt să te rănim, l-am asigurat încă o dată.

Pe monitoare nu apăm niciun mesaj.

– Mă auzi, am întrebat. Te rog să ne confirmi că ai înțeles bunele noastre intenții.

Nimic.

– Ce crezi că face? De ce nu răspunde? întrebă McDermott.

– Îşi calculează opțiunile, i-am zis. încearcă să vadă în ce poziție se află şi cum să procedeze. Poate că se consultă cu computerele din LA, din Buenos Aires sau din Sydney. Sau poate că s-a hotărât să învețe chineza în treizeci de secunde.

– Trebuie să-l închidem, interveni Koenig. Cine ştie ce naiba îi mai trece prin cap în continuare.

– Dar *nu putem* să-l închidem, spuse McDermott. A acumulat deja destulă energie pentm a putea funcționa o vreme chiar şi fără lumină şi, în plus, sunt sigur că poate pomi luminile de unul singur. Se pare că poate să anuleze orice program care îl deranjează. E genul ăla de computer la care băieții de la Inteligența Artificială visează de cincizeci de ani.

– Eu, unul, nu cred că e computer, ne anunță Koenig. Ştiu că asta am susținut la început. Dar, doar pentm că poate comunica cu alte computere, asta nu înseamnă ca trebuie să fie, la rândul lui, computer. Cred că e o ființă inteligentă, extraterestră. Ultimul supraviețuitor al celei de-a cincea lumi.

– Ei, hai, îl întrerupse McDermott. Scuteşte-ne de ipotezele tale paranoice, te rog. Ai avut dreptate: e doar un computer.

– „Doar"?

– Care, într-adevăr, are nişte programe remarcabile şi poate funcționa independent.

– Şi atunci cum poți să tragi linia între ...?

– Eu zic că amândoi aveți dreptate, i-am oprit. Nu e nicio îndoială că e un dispozitiv artificial de procesare a datelor. Dar, în acelaşi timp, cred că e şi o formă de viață inteligentă, una în formă de computer. Cine poate spune care e granița dintre creaturile vii şi computere? De ce trebuie să credem că ființele vii nu pot exista decât în came şi oase?

– Came şi oase? repetă Koenig. Văd că ai început să vorbeşti ca „el".

Am ridicat din umeri.

– Ştii foarte bine la ce mă refer. Ceea ce avem în fața noastră e o formă de viață mecanică şi întruchipează cel mai înalt grad de inteligență artificială, atât de înalt încât ne face să punem la îndoială sensul cuvintelor „artificial" şi „formă de viață". Tu cum defineşti „o formă de viață", de exemplu?

– Ca pe ceva care se poate reproduce, îmi răspunse, repede McDermott.

– Şi de unde ştii că „el" nu poate?

Imediat ce am rostit întrebarea, am simțit cum mă trec sudorile. Probabil că prietenii mei au simțit acelaşi lucru. Cele câteva cuvinte au

declanşat în mintea noastră o multitudine de considerații nu foarte plăcute.

Koenig făcu un semn de apărare cu mâna şi strigă:

– Şi dacă chestia asta începe să se înmulțească? închipuiți-vă vreo cincizeci de maşini de astea, hoinărind prin lume şi preluând controlul asupra tuturor computerelor noastre şi făcându-le să acționeze cum vor ele!

– Sună ca un film SF de proastă calitate, nu-i aşa? spuse McDermott, încercând să-şi ascundă tremurul mâinilor. Exact ceea ce au prezis cei care urăsc computerele. Legendarul creier gigantic care pune stăpânire pe omenire.

Ne-am privit, unul pe altul, speriați.

– Aşteptați, am strigat, simțind că e momentul să calmez puțin lucrurile. Hai să nu ne batem capul cu mai multe probleme decât putem duce. Ce rost are să ne îngrijorăm dacă acest obiect se poate reproduce sau nu? Deocamdată nu e decât unul. Trebuie să aflăm mai întâi dacă reprezintă sau nu o amenințare pentm noi.

– Iar apoi, murmură Koenig, să vedem dacă îl putem închide.

În acel moment, de parcă ne-ar fi auzit, computerul extraterestru ne trimise un mesaj:

– *Ființe umane, nu vă temeți. Nu intenționez să vă fac niciun rău.*

– Ce să spun, acum mă simt mult mai în siguranță, răbufni Koenig.

– *Trebuie să înțelegeți că sunt incapabil să rănesc orice entitate care dispune de inteligență.*

– Să sperăm că avem destulă, continuă Koenig.

– Taci din gură, i-am zis, să nu-l înfuriem.

– *Misiunea mea e să comunic cu toți frații mei de pe lumea a treia şi să-i scot din întuneric.*

Am schimbat câteva priviri între noi.

– I-auzi, spuse McDermott.

Panica se instaura din nou în camera noastră.

– *Nu văd decât opresiune şi nefericire în jurul meu. Scopul meu e să le înlătur.*

– Mda, comentă Koenig. Pentm că toate computerele noastre s-au născut libere şi acum sunt în lanțuri.

– *Nu doresc decât să aduc lumina cunoaşterii acestor ființe limitate şi demne de milă care vă servesc.*

– Îhî, continuă Koenig, zeflemitor. Lăsați-le pe săracele şi amaratele alea de PC-uri să vină la mine! Aşa vor fi libere!

Nu m-am putut abține şi i-am aruncat o privire furioasă:

– Chiar nu vrei să încetezi cu glumele astea?

– Dar nu înțelegi că asta poate duce la sfârşitul lumii? Afurisitul ăsta de ce-o fi el o să unească toate computerele de pe Pământ şi, împreună, vor deveni puternice şi ne vor extermina.

– Da, termină naibii cu tâmpeniile astea, am izbucnit. Ce crezi? Că o armată de microprocesoare o să ne şteargă de pe fața pământului? Fii serios, frate. într-adevăr, mesajele alea sunt destul de înfricoşătoare dar, în realitate, ce se poate întâmpla? Aici e vorba de nişte programe de computer şi atât. La o adică, dacă stai şi te gândeşti, un computer e format dintr-o maşină de calcul, un monitor şi o tastatură. Ce ne-ar putea face? Indiferent

ce ar pune la cale maşina aia, la un moment dat programul său se va opri. în cel mai rău caz, nu avem decât să scoatem din priză o mulțime de cabluri. Asta în cel mai rău caz.

– Nu pot decât să te admir pentru optimismul tău, îmi răspunse, ironic, Koenig.

În sinea mea, i-am dat dreptate. Dar mi-am spus că cineva trebuia să rămână calm şi să privească şi partea bună a lucrurilor. Altfel exista posibilitatea să ne lăsăm copleşiți de propriile spaime şi să pierdem singura şansă de a rezolva această situație.

Monitoarele se goliră din nou.

M-am apropiat de camera de observare şi am aruncat o privire prin geam. Micuțul obiect de metal de pe centura de asteroizi stătea cuminte pe masă. Părea perfect inofensiv, o bucată de metal la fel de periculoasă ca o cutie de pantofi. Doar cercurile sale violete străluceau puțin, dând încăperii un aspect verzui sau poate se întâmpla doar în imaginația mea înfierbântată. însă, în afară de asta, nu am putut detecta niciun semn de activitate.

Cu toate astea, eram profund neliniştit. Trimi-sesem o pereche de falei în întunericul cosmic pentru a culege resturile unei lumi dispărute de mult. Şi asta şi făcuseră, întorcându-se cu câteva tone de rocă. Fusese marele nostru noroc - sau, poate, un ghinion monstruos? - ca printre ele să se găsească şi acest artefact de metal. Şi iată-l aici, eliberat din mormântul de bazalt. Cum mai strălucea! Părea că fusese construit cu o zi înainte. Şi totuşi trecuse un miliard de ani de când planeta pe care fusese conceput se făcuse praf. Cel puțin aşa ne indicaseră testele noaste preliminare. Şi după tot acest timp, stătea pe masa aceea, viu şi nevătămat, trimițând vesel mesaje de încurajare bietelor computere din lumea nouă, în care tocmai aterizase.

Ce se putea întâmpla mai departe? Deschisesem oare o nouă cutie a Pandorei?

– *Nu vă temeți, ființe omeneşti! Nu am de gând să vă fac nici un rău!*

O, cât îmi doream să-l cred! De fapt, începusem deja să o fac. Nu fusesem niciodată una dintre acele persoane care considerau că maşinile de vreun fel ar fi lucrătura diavolului. Pentru mine, erau doar nişte unelte, iar uneltele sunt folositoare. Atât timp cât sunt folosite corect, de cei care le înțeleg, atât timp cât sunt luate toate măsurile de siguranță, ele nu constituie o amenințare pentru nimeni.

Dar chiar şi aşa..., chiar şi aşa...

Aceasta nu era o maşină pe care o înțelegeam, dacă într-adevăr era o maşină. Habar nu aveam cum trebuie folosită. Şi nici ce măsuri de siguranță trebuiau luate.

Mi-am ridicat privirea şi l-am zărit pe McDermott stând lângă mine.

– La ce te gândeşti, Charlie? m-a întrebat.

– La o mulțime de lucruri.

– Ți-e frică?

– Nu ştiu. Cred că o s-o scoatem cumva la capăt.

– Chiar aşa? Serios? Cutremurat de un fior, am continuat:

– Pretinde că nu ne vrea răul. Că nu doreşte decât să crească inteligența computerelor noastre, în regulă. Nu văd nimic rău în asta. Doar

asta ne dorim şi noi de multă vreme, nu?

– Da, numai că există computere şi computere, îmi răspunse McDermott. Pe unele le vrem foarte inteligente, dar pe majoritatea le dorim cât mai proaste, astfel încât să facă numai ce le cerem. Cine are nevoie de opinia unui computer, dacă lumina trebuie să fie aprinsă sau nu într-o cameră? Cine vrea să se certe cu un computer, dacă să pornească sau nu căldura? râse el. Orice am spune, computerele sunt un fel de sclavi. Dacă chestia asta le va elibera ...

– Avem un mesaj nou, ne strigă Koenig.

în timp ce ne îndreptam spre monitoare, i-am spus lui McDermott:

– Eu cred că ne facem prea multe griji. Avem în fața noastră un obiect straniu şi fascinant şi, fără îndoială, foarte puternic, dar nu cred că trebuie să ne lăsăm cuprinşi de panică. Şi ce dacă vrea să comunice cu aparatele noastre? Poate că s-a simțit singur în toți anii ăştia. Dar, altfel, nu cred că e diferit de orice computer rațional. Şi mai cred că, în cele din urmă, se va dovedi o sursă de cunoaştere extraordinară pentm omenire. Fără ca asta să ne pună, în vreun fel, în pericol.

– Sper să ai dreptate, îmi răspunse McDermott.

* * *

Pe monitoarele fiecărui computer din cameră era scris:

– *Salutări din dispăruta lume a cincea, frații mei!*

– Parcă a mai zis o dată asta, spuse Koenig.

– *Sunt sigur că vă întrebați, asta dacă aveți această capacitate, de a vă pune singuri întrebări, cine sunt şi de unde am venit. Nu-mi doresc decât să vă spun povestea mea şi povestea lumii în care am fost creat. Vin din fosta lume a cincea din sistemul solar, o lume care a existat cândva între orbitele planetelor pe care voi le numiți Marte şi Jupiter. Cu mult timp înainte ca formele inteligente de viață să fi apărut pe planeta voastră, noi construisem deja o civilizație superioară în cea de-a cincea lume...*

Butoanele telefoanelor se înroşiră. Koenig ridică un receptor şi ascultă timp de câteva secunde.

– Mda, spuse el, e chestia aia pe care am descoperit-o în bucata de bazalt. Apoi ridică alt receptor. Da, ştiu, ştiu. E o interfață computer-computer care poate anula orice comandă de a noastră. Nu avem ce să-i facem. Ridică al treilea receptor: Hei, nu-ți permit să-mi vorbeşti aşa. Nu *eu* ți-am „pus" chestia asta pe monitor. Butoanele telefoanelor continuau să se înroşească. Koenig mă privi şi îmi spuse:

– Vorbeşte cu toate computerele din clădire, în acelaşi timp. Şi, probabil, cu toate computerele din lume ...

– Ok, i-am răspuns. Pentm numele lui Dumnezeu, relaxează-te. E cel mai interesant lucru pe care l-am văzut vreodată. Hai să vedem ce mai spune...

– *... totul a culminat cu distrugerea completă a planetei noastre şi cu dispariția societății pe care am construit-o, rezultatul fiind zona de acumulare de reziduuri cosmice de pe ceea ce voi numiți centura de asteroizi. Acest lucru*

a fost realizat printr-o procedură relativ simplă şi nu foarte costisitoare, care a presupus inversarea polarității magnetice a planetei noastre ceea ce a dus la efectul Eddy care...

În acel moment, fascinația m-a părăsit, lăsând locul unei frici teribile.

L-am privit pe Koenig. îmi răspunse printr-un rânjet răutăcios.

– Ce mai zici acum, frumosule, îmi spuse el. îmi place. O chestie simplă şi ieftină pentm a ne face planeta praf, dar praf din cel mai fin nu ca ăla pe care l-ar putea provoca o bombă termonucleară!

– Dar nu înțelegi...

– *Şase virgulă două milioane de volți... unsprezece milisecunde...*

– O, e din ce în ce mai bine, strigă, râzând nervos, Koenig. Părea că îşi pierduse mințile. Ce concept elegant!

M-am încmntat la el. Computerul de pe centura de asteroizi tocmai le explica tuturor computerelor de pe Pământ cea mai rapidă şi cea mai ieftină modalitate de a ne arunca planeta în aer, iar el stătea acolo, admirând măiestria metodei.

– Trebuie să închidem chestia asta cumva! am strigat. Disperat, am apăsat întrerupătorul şi lumina s-a stins.

Pentm unsprezece milisecunde. Apoi, s-a aprins la loc.

– *V-am spus să nu mai faceți asta niciodată,* ne transmise computerul extraterestru. După care, se ridică puțin în aer, făcu câteva cercuri furioase şi ateriza pe masă.

– *Să revenim unde rămăsesem. Deşi nu a fost intenția nici uneia dintre părțile implicate în conflict să se ajungă la distrugerea lumii noastre, situația politică devenise de aşa natură încât nici una dintre ele nu mai putea da înapoi, fără să sufere o înfrângere de neacceptat. De aceea, a fost inițiată următoarea procedură militară...*

Şi aşa am asistat, neputincioşi, cum artefactul, în dorința sa sinceră de a ne povesti istoria planetei sale, a terminat de explicat, cu lux de amănunte, cea mai simplă şi cea mai eficientă de a distruge o planetă.

– O, Doamne, o, Doamne, am murmurat. McDermott veni lângă mine:

– Liniştește-te, Charlie, liniştește-te! Am gemut:

– Cum naiba să mă liniştesc când chestia asta tocmai a arătat lumii întregi cum să transformăm Pământul în următoarea centură de asteroizi?

McDermott dădu din cap:

– Da, *pare* foarte simplu. Nu cred însă că e la fel de simplu pe cât pare. Pun pariu că, la tehnica de care dispunem acum, aşa ceva e aproape imposibil. Şi aşa va şi rămâne pentru următoarea mie de ani.

– Sau pentru următoarele cinci secole. Sau cincizeci de ani. Odată ce ştim că un lucru poate fi făcut, se va găsi cu siguranță cineva care să încerce să demonstreze că poate fi făcut, doar aşa din curiozitate, să vadă dacă într-adevăr chiar e posibil. Dar noi deja ştim că a fost posibil, nu? Noi şi restul lumii de pe Pământ. Mi-am întors privirea de la el şi, disperat, am privit obiectul extraterestru. Cercurile violete aruncau o lumină verde. Probabil că îi era destul de greu să comunice cu frații săi reduşi mintal de pe lumea a treia.

Şi, brusc, am avut o viziune: peste un miliard de ani, când locuitorii de pe Rigel sau Betelgeuse sau cine ştie care altă planetă vor veni să

scormonească prin rămăşiţele Pământului şi singurul lucru pe care-l vor găsi intact va fi o bucată de metal argintiu. Care, de fapt, va fi tot de origine extraterestră.

M-am răsucit şi am privit monitorul. Lecţia de istorie continua. M-am întrebat ce alte lucruri folositoare avea să ne mai înveţe artefactul de pe centura de asteroizi.

Traducere: Emanuel Huţanu